

Národne pravljice.

I.

Ko sta nekedaj Zveličar i sveti Peter popotovala, približa se njima berač, ki ju prosi miloščine. Zveličar ga ostro pogleda i porine na stran. Petru se to kaj čudno zdi; vendar je pa tiho in ne reče nič.

Čez nekoliko časa pride po cesti nek pevajoč mladenič. Zveličar ga milo pogleda i se mu sladko nasmeje. To je bila za Petra še le prava uganjka. „Starega reveža je sunil na stran, a mlademu se je prijazno nasmijal“ — mislil si je Peter, ter popraša Gospoda, zakaj je storil takó. Zveličar mu odgovori: „Berač me je sovražil, dokler ni postal ubog i star; ta mladenič pa me že mlad ljubi.“

II.

Kristus i Peter prideta potovaje do neke hiše i prosita prenočišča. Gospodinja ju sprejme i jima obljubi prenočišče s tem pogojem, da jej bosta drugi dan pšenico omlatila. Kristus i Peter to obljubita. — Vsa trudna sta drugi dan malo dalj poležala. Kar pride pospodinja, zlasá Petra, ki je pri kraji ležal i pravi: „Lenuha! ali bosta vstala ali ne?“ Žena nato odide; Kristus i Peter sta pa zopet zaspala. Čez nekaj časa pride gospodinja zopet i se huduje. Ko Peter to sliši, skoči urno na drugo stran, ker se je bal, da bi bil zopet zlasan. Zdaj pride gospodinja k postelji i pravi: „Nü, bosta vstala ali ne i pšenico omlatila. Prej sem tega pri kraji, zdaj bom pa unega“ i zgrabi zopet Petra za lasé.

Peter i Kristus sta kmalu potlej vstala. Kristus vzame gobo, vkreše oginji i zažge snopje. Pa namesto, da bi zgorelo, letí pšenica na en kùp, pleve na drugEGA i slama na tretjega, i pšenica je bila omlačena. Kristus i Peter pa potujeta zopet naprej.

Drugo leto je imela žena zopet mnogo pšenice. Kar jej pride na um, kako je lanjsko leto napravil Kristus. Vzame torej oginji, zažge, i — — zgorela jej je pšenica i vse poslopje.

F. Ščina.

Čičarija in Čiči.

Čičarija se razprostira po vsej severnej strani istriškega polutoka po gorah, katere ločijo Kranjsko od Istre. Mejí na severnej strani ob Kranjsko, na južnej strani se derží Istre, Kastavčine ali Liburnije proti izhodu, in tudi Kranjske proti zahodu. Zemlja v Čičariji je suha in peščena, le doline so sim ter tja rodovitne. Vsak majhen košček dobre zemlje je obdelan in obsejan. Suša je v tem kraji tako huda, da skorej vsako leto revnim Čičem vse po polji izgori velike vročine. Hribje, kateri niso popolnoma s kamenjem obsuti, obraseni so s praprotjo in sim ter tja z nizkim germovjem. Le ena sama verst gorá, katera se pod Novim gradom steguje, okinčana je z lepim, zelenim gozdom. Bukovega lesá je največ v tem gozdu. Čiči, ki stanujejo pod omenjenim gozdom, hodijo vanj po derva, žgejo oglje, katero prodajejo v razne kraje, ter si tako potrebni živež kupujejo,